Ч. 188. Четвер 3 вересня (21 серпня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старороствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Подорож Цісаря до Будапешту. — Справа сербскої угоди торговельної. — Ще про праскі рури. — Події в Туреччині. — З Марокка.

„Korr. Wilhelm" доносить, що стан здоровля Цісаря єсть постійно знаменитий. Дня 8 с. м. поїде Цісар до Будапешту, де відбере присягу від новоіменованого сербского православного митрополита і ексарха з Банялюки, Поповича, а відтак прийме его на авдиенциї. Дня 10 с. м. возьме Цісар участь в заупокійнім богослуженю в двірскій церкві в Буді за душу бл. п. Цісаревої Єлисавети. Дня 15 с. м. виїде Цісар до Веспріма на маневри. По повороті з маневрів до Будапешту прийме Цісар на авдиенциї князя болгарского, котрий зложить монарсї желаня з нагоди цісарского ювилею. Межи 19 а 20 с. м. суть в проґрамі принятя делеґаций а відтак, коли буде погода, Цісар поїде до Ґеделе а в перших днях жовтня верне до Відня.

Вчера відбуло ся у Відни засїдане центрального комітету аґраріїв а проводир їх Гогенблюм пояснив становище міністрів рільництва др. Ебенгоха і ческого міністра-земляка Прашка, котрі заручали, що сербска угода торговельна не буде введена в житє. З цілого сего засїданя показало ся, що криза в міністерстві рільництва не єсть так грізна, як би то здавало ся і що предложене др. Ебенгоха в справі своєї димисиї позістане лиш предложенєм, бо колиб димисия була принята, то настали би важні комбінациї і трудности у внутрішній ситуациї політичній.

Як закінчить ся борба Чехів з картелем зелізничим, взглядно, що викаже процес, який буде зроблений директорови картелю Кестранкови, годі нині сказати. В справі сій має бути сильно скомпромітований ческий посол до ради державної Черногорский а „Hlas Naroda" доносить, що Черногорский зрезиґнував зі всїх своїх публичних становищ а то зі взгляду на голоси праси, котра уважає его за скомпромітованого в справі о доставу рур від водопроводів. З другої же сторони доносять, що пос. Черногорский повідомив телеґрафічно ческі часописи, що нині вертає до Праги і вносить зараз жалобу против Кестранка і редакциї прагского „Tagblatt-у" о клевету. Синдик міста Праги вніс вже вчера збірну жалобу членів ради міскої против Кестранка.

Що до другої справи, провізиї, о котрій Кестранек також писав, зголосив ся також п. Кунс, директор з Границь, і заявив, що Кестранек сьвідомо писав неправду. Кунц розмавляв з ним і жадав 5 процентового опусту, але не якоїсь провізиї для себе або для когось иншого, лиш на користь підприємства водопровідного. Той лист Кунца відчитано вчера на засїданю виділу міскої ради.

Політика Молодотурків, то треба їм признати, єсть дуже розважна і усуває все, що могло би в який небудь спосіб пошкодити мирному розвоєви турецкої держави, котра вступила на нову дорогу. Відновлена Туреччина старає ся позискати собі всюди симпатию і навіть з давних ворогів поробити приятелів. До сего стремить і найновійша ухвала турецкої ради міністрів. Вел. Везир повідомив іменно перского амбасадора, що рада міністрів постановила відкликати турецке войско із спірної території.

До „Berl. Tagbl." доносять з Льондону, що у секретаря справ заграничних з'явила ся депутация з Єгипту з жаданєм наданя Єгиптови конституциї. Секретар відповів депутациї, що анґлїйске правительство не може дати запоруки, шоби жадане що до наданя конституциї в Єгипті мало бути безпосередно здійснене.

---

14)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З анґлїйского — Томи Кобба.

(Дальше)

Др. Вірет задержав ся ще на порозї і з повагою але остро відозвав ся до Арнольда: О скілько знаю, то ви нїколи не робили докторского іспиту.

— Так, то правда! — сказав Арнольд, усьміхаючись легкодушно — я вже то все й позабув, відколи покинув науку. Жаль менї щиро, що Анна хора! До звиданя, пане докторе! Сподїваю ся, що ще нинї побачимо ся. — А тепер, Фльоро, — відозвав ся він знову, коли др. Вірет вийшов — дай менї чого міцного напити ся, коли не маєш нїчого против того, а відтак розкажи менї цїлу, сумну історию. Менї розповідав вже й старий Едвардс, але із самого жерела можна найлїпше довідати ся. Але насамперед скажи менї, як я тобі без бороди подобаю ся?

— Ти не такий до тата подібний як давнїйше.

А братанич був до свого тата, о скілько дало ся порівнати молодця з пристаркуватим чоловіком, завсїгди дуже подібний. Оба були присадкуваті, сильної будови, плечисті з коротким карком і кучерявим волосєм. Під ту пору, коли Арнольд виїхав з Анґлїї, носили они оба вуси і притяті пабороди. Арнольдові правильні черти лиця і чотирогранно уложене чоло були дуже подібні до будови голови его стрия. Навіть бесїда і хід через то, що оба мужчини жили довгі літа разом, набирали щораз більше подібности а мимо того ледви чи було двох людий на сьвітї, котрі би так ріжнили ся від себе характером і успособленєм як Родерих Дервент і его братанич Арнольд.

11. Глава.

Погляди Арнольда о будучности.

— Сподїваю ся, що чей вільно закурити дома? — спитав Арнольд, коли Фльоренсия вже постарала ся о то, щоби він покріпив ся. Она пристала на то, хоч не в души й не радо спогадавши собі, що єї тато не міг знести диму з тютюну. Відтак сїла собі на крісло коло бюрка і розповіла Арнольдови докладно все, що лиш знала про щезнене его стрия.

— Отже нїхто не чув тої ночи, щоби він виходив з дому? — запримітив Арнольд, коли Фльоренсия скінчила своє оповідане.

— Нїхто.

— А не було видко нїякої підозріної особи, нїякого чужинця, котрий би крутив ся коло села?

— Лиш тоті люди, що вломили ся до дому полковника Лекю — відповіла Фльоренсия — то значить, їх нїхто не видїв, лиш так здогадують ся, що они під ту пору волочили ся в Рукфільдї і охрестности.

— Варто довідати ся, чи тоті вломники знають щось о тій справі — сказав Арнольд півголосом нїби сам до себе, підчас коли задуманий споглядав на синяві хмарки диму. — Отже поки що не маємо нї найменшого доказу в руках — на нїкого не впало підозрінє.

— Нї, не викрило ся нїчого — сказала на то Фльоренсия. Цїла справа позістає недостежимою тайною. Може інспектор Голь таки на добрій дорозї, коли каже, що тата треба між живими шукати. Ах, якже би радо хотїла я ему повірити! Ледви ще можу надїяти ся, а таки не можу позбути ся всякої надїї.

— Що тобі то поможе вести заєдно борбу з собою! Коли хочеш послухати моєї ради, то диви ся всякому лиху сьміло в очи і закінчи на тім раз на завсїгди цїлу справу. Я би заложив ся, що Гольт то скінчений мантїй! Не вір ему а послухай мене і будь весела а я буду тебе забавляти, о скілько то зможу.

— Правда, ти не дістав листу від Едвардса? То й було би в тім часї неможливо. Яке щастє, що ти якраз вертав домів, а то легко й нїколи не була би тота вість дійшла до тебе.

— Могло би дуже легко бути, бо я вандрував з одного місця на друге. Ти знаєш, що я не любив нїколи посидїти на однім місци. Аж тут знайду спокій.

— Звідкиж прийшло тобі до голови їхати до Анґлїї? — допитувала ся Алїсия дальше. — Чи ти може прочував, що стало ся щось страшного? Кажуть, що то забобонність, але я таки вірю в прочутє.

Арнольд лиш усьміхнув ся на то. — Нї, Фльоро, менї не шептали духи нїчого і я не прочував нїчого. Хибаж ти не можеш здо-

Після найновійших вістий, які наспіли з Марокка до Парижа, положене султана Абдул-Азіса зовсім не есть так безвихідне, як то в першій хвили по послідній великій битві можна було гадати. Під Маракешом веде ся дальша борба. Каїд Утуґі, котрий вже кілька разів відзначив ся в поході султана на Маракеш, розбив дня 26 серпня меґалю Мулея Гафіда і збомбардував віддалену лиш 20 кільометрів від столиці місцевість Аґадус. Відтак завізвав команданта залоги Маракеша, щоби той проголосив султаном Абдул-Азіса і отворив місто та не допустив в той спосіб до бомбардованя. На то завізване не відповіли з Маракеша, але брами міста замкнено і виведено его войско за мури.

Здає ся, що Німеччина протеґує султана Мулея Гафіда, бо Nordd. Allg. Ztg. доносить, що правительство німецке через своїх заступників завізвало держави підписані на договорі в Альґесірас, що зі взгляду на нову ситуацию в Марокку звертає увагу держав на то, що скоре признане Мулея Гафіда султаном лежить в інтересі остаточного впорядкованя відносин в Марокку.

Новинки.

Львів, дня 2-го вересня 1908.

— **Найдост. Архікн. Фридрих,** інспектор кравєвої оборони, приїхав в неділю вечером до Перемишля, щоби взяти участь в маневрах коло Ярослава. Архікнязь приймав вчера на авдиенциї Преосьв. еп. Чеховича, кн. Волод. Сапігу і всіляких достойників.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі надало старшому контрольорови почтовому Володиславови Сидоровичеви у Львові посаду старшого управителя почтового. — П. Міністер торговлі іменував ревідента Людв. Пясецкого рахмайстром у варстатах зелізничих у Львові.

— **На осторогу для їдучих до Америки** нехай послужить сей факт: Текля Ничай, селянка з Дмитрова їхала з двома хлопцями в початком серпня с. р. до Америки. Фірою приїхала до Львова, щоби в перевозім товаристві північно-німецк. „Льойді", за котрого посередництвом прийшла їй корабельна карта від чоловіка з Америки, поінформувати ся близше що до подорожі. По дорозі перехопив єї возьний з бюра Гамбурґ-Америка, Михайло Гафтарский і не відступив ся від неї, хотяй она питалась виразно за „Льойдом". Дізнавшись від женщини куди она їде, Гафтарский напер ся, що купить їй білет до Бремен. Жінка відчислила єму около 70 К, але возьний купив білет місто до Бремен до Берна на Моравиї. Був той гадки, що жінка звідтам купить собі білет до Бремен, бо знав, що она має ще гроші. Селянка поїхала на одержаний білет і аж в Берні зміркувала, що зле вибрала ся. Всеж таки на стільки була розумна, що за послідний гріш який ще мала, вернула ся до Львова і з плачем шукала за тим „паном возьним", що єї так „добре" виправив. На своє щастє на двірци стрінулась із зелізничим робітником, що був родом з єї села і той пішов з нею шукати за обманцем. Она показала єму то бюро, до котрого возьний єї запровадив і на щастє найшли обманця. Щоби затерти справу, возьний хотів робітникови дати 10 К, а жінку чимбудь заспокоїти. Однак робітник звернув ся з селянкою до комісаря поліциї, а сей приказав звернути всі гроші. Начальник бюра Гамбурґ - Америка, щоби затушувати справу, позичив сему возьному 101 К аби заплатив жінці, а 40 К має ще пізнійше додати.

— **Дрібні вісти.** П. Віцепрезидент кравєвої Ради шкільної не буде вже як доси підчас вакаций приймати в понеділки і четверги сторони зі стану учительского. — Населене міста Львова з кінцем липня с. р. виносило 182.526 душ. — Недужих на шкарлятину у Львові було дня 31 вересня 260 осіб. — Архітект п. Шульц знайшов вчера на ул. Жовківскій банкнот на 1000 К. — На пожарника М. Мелимуку впав вчера з вікна II поверха дому ч. 8 при улици Вірменьский цілий горнець товщи і знищив єму шапку на цілий мундур.

— **Епархіяльний синод в Станиславові** відбуде ся в днях від 15—18 с. м. Візваня всім участникам, обовязаним явити ся на синоді, вже розіслані. Синод буде відкритий в катедральній церкві дня 15 с. м. о год. 7·45 рано, а засіданя будуть відбувати ся в каплици епархіяльної семинариї. Проголошене рішень синода і его закритє наступить дня 18 с. м. рано в катедральній церкві. Неучастникам синода заборонений вхід до церкви і будинку духовної семинариї на весь час нарад синода.

— **Відзначенє тов-а „Достава".** На сегорічній першій міжнародній виставі для торговлі і промислу в Карльсбаді відзначено наше тов. „Достава" в Станиславові за его ризи і знаряди церковні почесним хрестом і великим золотим медалем. Так уміють оцінити чужі люди змаганя нашого товариства — чим більше повинні всї свої гуртувати ся лише коло сего товориства і тут всї потреби для церкви заспокоювати.

— **В справі вижницкої ґімназиї** доносять з Буковини: Всім інтересованим в справі іспитів і вписів до ґімназиї в Вижниці доносить ся, що ще до нині вправді не оголошений реченець записів, але без сумніву наступить се в сім місяци. Вправді деякі часописи принесли були недавно вістку з достовірного жерела, що буковиньске правительство дістало порученє подбати, щоби з днем 1 вересня отворити ґімназию, але коли до тепер еще се не наступило, то треба вносити хотяй би лишень з дотепершної практики тутешного правительства, що руска гімназия в Вижници, коли вже раз була порішена на рік 1908/9, то буде без сумніву отворена в тім часї, бо минувшого року була подібна история з румуньскою ґімназиєю в Кімполюнґу, де отворенє наступило аж 1 жовтня а з браку учеників стягано „охотників" з сусідних ґімназий. Мабуть також сама доля стріне і нашу ґімназию, що розуміє ся має лихі наслідки для фреквенциї дітий, бо вже деякі, що зголосили ся до тутешної бурси, записують діти до инших ґімназий з обави, щоби не стратити курсу. Отже просить ся всіх компетуючих до рускої ґімназиї в Вижници підождати без обави ще якийсь час, бо гімназия коли раз була рішена на р. 1998/9 мусить бути отворена в тім часї. — Додати, до сего потреба, що після чутки вписи до вижницкої ґімназиї мають відбувати ся около 1[illegible] с. м.

— **Розбишацтво на Буковині.** До шинку Ігнатия Маєра в Пертештах коло Качички на Буковині впало в ночи на 26 серпня с. р двох розбишаків. Маєр вже спав а жінка зачувши шелест збудила чоловіка, котрий зачав шукати за сірничками. Тоді приступив до него один з розбишаків і зажадав виданя гроший і дорогоцінностий, а коли Маєр не хотів, розбишак стрілив до него з револьвера і убив на місци. Перепуджена жінка пустилась з криком втікати, а розбишаки єї тоді тяжко побили, забрали 400 корон готівкою і втікли. Жандармерия слїдить тепер пильно за розбишаками, але доси без успіху. Звернено лиш увагу на робітника Юрка Унґуряна, що запивав ся критичної ночи в шинках, а рано мав так тяжко скалїчене око, що мусїли відставити его до радовецкого шпиталю. Унґурян оповідає, що коли переходив в ночи коло господи Ігнатия Маєра, в кукурузі коло дороги зачаїло ся двох людий, з котрих оден вистрілив з револьвера і ранив его в око. Відтак оба напастники втекли. Жандармерия старає ся передовсім знайти вистрілені кулї, аби пересьвідчитись, чи походять з того самого револьвера. — На товаровий поїзд, що виїхав в ночи з 27 на 28 серпня з Чернівець до Іцкан, напало коло Гатни шайка узброєних людий і вдерли ся до ваґона з мукою. Коли зелізничий кондуктор хотів одного з них зловити, дістав колом по голові і випав з ваґона. Відтак розбишаки викинули з ваґона три мішки муки вартости 100 корон і щезли з ними без слїду. Рабунок замічено аж в хвили, коли поїзд заїхав на стацию Гатну. Жандармерия глядає за виновниками нападу.

гадати ся, чого я вернув домів? — спитав він, накладаючи собі сьвіжу люльку.

Фльоренсия заговорила его новим питанєм: Колиж ти виїхав з Капляндy?

— Чекай нехай подумаю — може яких два місяці тому назад — відповів Арнольд трохи заклопотаний, що не уйшло уваги Фльоренсиї.

— А я гадала, що ти аж передвчера приїхав до Суземтена — відповіла она. — Як же довго треба їхати з Капляндy аж до Анґлії? Чейже не аж два місяці?

Заклопотане Арнольда ставало очевидно щораз більше. Він випростував ся трохи на кріслі, але відтак заложив знову нога на ногу і курив мовчки через кілька минут. — Скажу тобі правду, Фльоро! — відозвав ся він наконець.

— Я й не сподївала ся чогось иншого — відповіла она поважно.

— Ба коби то все так було, як чоловік собі укладає! Я міг би тобі так само й якусь байку розповісти, але замість того скажу тобі таки правду, що я прилишив ся був на Тенерифі. Мені, бачиш, удало ся було винести з диямантових піль малу добичу.

— Я гадала, що ти поїхав до Капляндy в тім намірі, щоби там вступити до кінної поліциї.

— То була гадка стрийка Родеріха а не моя. Висівши в Натали, пустив ся я зараз в дорогу до Кімберле і виграв там, як вже сказано, малу суму гроший. Тоді я забанував за вітчиною, мені захотїло ся всїх вас побачити і я найблизшим судном „Стірлінґ-Кестль" поїхав до Анґлії. Ти знаєш, Фльоро, який був з мене лехкодух з давен-давна. Але я хотів з тими проклятими грішми вернути домів, хотів переконати стрийка Родеріха, що я й без него став самостійним чоловіком, хотів відтак дальше учити ся, здобути собі степень доктора і остаточно поїхати до вас до Рукфільда, і -- ну, чей тобі тепер не трудно буде відгадати, що я хотів остаточно зробити.

— А щож ти замість того зробив? — допитувала ся дальше Фльоренсия.

— Я поплив насамперед на Тенерифу. Що мене найбільше гризе, то — то, що такий хлописко як я мимо найлїпших намірів не можу нїколи витревати при тім, що собі постановлю. Дійстно — менї брак постійности. Стрийко Родеріх докоряв менї нераз тим, що на мене не можна спустити ся, та й правду казав, помиляв ся лиш о стілько, що я міг би сам побороювати ту мою похибку; то однак було понад мої сили — така вже моя вдача і я не можу єї змінити, впрочім кождий чоловік есть невільником случайних обставин.

— Не кождий, — лиш той, хто їм піддає ся — сказала Фльоренсия і на хвильку прийшов їй Овен Ферфорд на гадку.

— Ну, не зроблю лїпшого з себе, як я вже є — та й що прийшло би менї з того? Я хотів тобі лиш правду сказати а тобі вже полишити, як ти думаєш о менї дальше судити.

— Але ти хотів менї, Арнольде, пояснити, чому ти зараз не приїхав до Анґлії.

— Коби я то був зробив, то я би нинї був инший чоловік! Але тоті прокляті гроші випалили менї діру в кишени і не дали менї спокою, аж доки я їх не прогуляв. Зпершу постановив я був кріпко не виходити з корабля і стояв на покладї та дивив ся, як другі сїдали до лодок і плили до берега. Я стояв при своїм і старав ся всїма силами звернути мої гадки на вас і на рідний край — аж нараз — сам вже не знаю, як то стало ся — опинив ся я в лодцї. Ледви що я станув на сухій земли, як вже й опинив ся в дуже веселім товаристві. Забава була така весела, що ми й припізнили ся до виїзду а менї не позіставало нїчого, як лиш аж „Раднором" вибрати ся в дальшу дорогу.

(Дальше буде).

Всячина
для науки і забави.

— Ще кілька слів про їдовиті грибі. Від коли сьвіт сьвітом, то люди троїли ся їдовитими грибами а в глубокій старині певно далеко більше як в теперішних часах. З історії знає ся, що від їдовитих грибів померли римский цісар Діоклециян, папа Климентий VII. і цісар Кароль VI. Грецкому поетови Еврипідови померли від їдовитих грибів одного дня жінка і діти. Але римский цісар Клявдий помер не від грибів, лиш від отруї, якої домішала до страви, зладженої з грибів, званої яечниками (Опонник яечник, Agaricus caesareus) за намовою Нерона его жінка Аґрипіна, роздобувши тої отруї від троїтельки Льокусти.

Найнебезпечнійшим зі всїх їдовитих грибів то моримух, званий так длятого, що его давнїйше уживали до тровеня мух і в тій цїли покраяли на кусні та мочили в молоці. Дивним дивом уживали давнїйше тої їдовитої губи і за лїк. В тій цїли збирали долїшні частинки ковпа (пенька), що сидить в земли, обчищували, сушили і терли на порошок, котрим посипували боляки і рани або пили з водою від сухот або падавки (епілепсиї, хороби сьв. Валентия). На Камчатцї і в північно-всхідній Сибіри уживають тамошні люди того гриба, званого там мухомором, замість горівки і упивають ся ним. Коряки волять навіть мухомор як горівку, бо він запоморочує на довший час як горівка. Они збирають ті гриби на зиму і продають відтак навіть дуже дорого. За два мухомори дає Коряк красну шкірку з лиса. Щоби запаморочити ся тим грибом, їдять его по куснику або лагодять з него і з ґоґодзів (рід афин, що ростуть по мочарах) напиток. Споживши такого напитку або кусник гриба, чоловік стає веселий, скаче і співає; инший знов посумнїє, боїть ся і зачинає плакати. Запаморочені вибовтують свої тайни, скачуть в окопи і ріки і мимо того, що видять грозячу їм небезпечність, не можуть єї уникнути. Наконець приходить твердий сон, по котрім настає велике ослаблене. При більших забавах не обійде ся на Камчатцї нїколи без моримуха. Найдивнїйше то, що урина (моч), яка відходить з тих, що запаморочили ся моримухом, упиває так само як і сам гриб аж до четвертого чоловіка, значить ся, колиб чотирох один з другого пили урину. Длятого в декотрих сторонах північно-всхідної Сибіри і на Камчатцї єсть той поганий звичай, що урину запаморочених мухомором збирають в окрему посудину а відтак випивають єї ті, котрих не стати на кусень мухомора. В той спосіб від одного чоловіка запиває ся иногдї і цїле село на кілька днїв — погань, якої більшої годі собі погадати!

— Сон — винахідником. Шрот до польованя винайшов анґлїйский відливальник Вітс (Weats) в Брістоли, але по правдї то сон зробив з него винахідника. Єму снило ся одного разу, що він направляє кришу на бани якоїсь церкви а єму випала з руки посудина з розтопленим оловом і олово кругленькими каплями скапало на землю. Коли пробудив ся, так той сон єго здивував, що він постановив на яві то само спробовати, що в снї видів. Коли розтоплене олово вилив з висоти 60 метрів, зробив ся з него зовсїм добрий шрот до польованя і Вітс взяв тоді патент на свій винахід та став в короткім часї великим богачем.

— Число 13 — щасливе число. Дивна річ, звідки взяв ся у европейских народів той забобон, що число 13 єсть нещасливе, коли якраз се число уважало ся на сходї з давен давна за якесь нїби сьвяте, отже й добре та щасливе. З історії Перзів, Індів, Жидів і так дальше дасть ся то легко доказати. У Жидів було 13 міст присьвячених тому племени, з котрого вреї походили, 13 архиєреїв походило від Арона, 13 князів засідало в рядї старих, 13 дня місяця Нізана лагодили ся Жиди до сьвята пасхи а сьвяте кадило, котрого уживано в єрусалимскій сьвятини, складало ся з 13 пахучих творив. Пошана для числа 13 переходили в старім сьвітї з краю до краю, аж нараз в середних віках настав звідкись забобон, що число 13 єсть нещасливе.

Впрочім дуже дивна річ, що вже у первістних жителїв нового сьвіта, у американьских Індиянів, іменно же у Інків та Ацтеків число 13 уважало ся за сьвяте. Так був в Перу рік подїлений на чотири части, кожда по 13 тижднїв. В книжці, яка лишила ся по однім Ішпанци, котрий по матери походив від Інків, сказано, що у Ацтеків складав ся тиждень з 13 днїв, з котрих кождий мав свою назву. Столїте мало у них 52 лїт, отже чотири рази по 13. Они мали круглї архиви (збирки грамот), в котрих з кождої сторони було на серединї сонце а кожда сторона була подїлена на 13 частий з 13 перегородками.

— Л. Толстой і поліцаян. Як відомо, Л. Толстой одягає ся завсїгди дуже просто. Раз з ним лучилась така подія. По однїй з московских улиць поліциян волїк пяного на поліцию так, як звичайно се роблять поліцияни. Обурений лютостию поліцияна, Толстой підійшов до него і спитав: — Ти письменний? — Письменний — відповів поліциян. — Євангелию читав? — Читав. — Так ти повинен знати, що ображати ближнього не слїд. — Поліциян, побачивши скромне одїнє Толстого, запитав єго: — А ти письменний? — Письменний! — Інструкцию для поліциянів читав? — Нї. — Ну, так перше прочитай єї, а потім і балакай.

— Розмова під Чорногорою. Львовянин (випитуючи Гуцула під Чорногорою): А то красна гора! — Гуцул: Ая, ая. — Львовянин: Зимою десь на нїй богато снїгу! — Гуцул: Ая, ая. — Львовянин: Чи богато людий вилазить на сам вершок? Гуцул: Ая, ая. — Львовянин: А звідтам величавий вид, що? — Гуцул: Ая, ая. — Львовянин: А ви вже були коли на самім вершку? — Гуцул: Ігі — нї! — Львовянин: А то чому нї? — Гуцул: Та за чим?

— Соломяні вдівцї. Чому називають чоловіків, котрих жінки виїхали на сьвіжий воздух, соломяними вдівцями? — Бо они в тім часї найлекше запалюють ся.

— Розуміє ся завчасу на інтересї. Учитель: Коли одно одїнє коштує тринайцять корон, що буде коштувати два? — Іцик: Продамо вам за пятьдесять корон длятого, щоби ви у нас все купували.

Телеґрами.

Відень 2 вересня. Нинї розпочала ся перед найвисшим трибуналом касацийним розправа против Мирослава Січиньского внаслідок внесеня жалоби неважности. Предсїдателем трибуналу єсть радник Двору Бучацкий а в склад трибуналу входять радники: Чарнецкий, Фаньор, Герасимович і Шведзїцкий. По зложеню звіту радником Шведзїцким, котрий говорив пів години, забрав голос оборонець др. Пресбурґер. Ґенеральну прокураторию заступає радник Цайдлєр. Другим оборонцем єсть др. Окуневский.

Лялля Маґнія 2 вересня. Мулея Гафіда проголошено султаном в місті Уджді. Жителї міста зробили єму велику манїфестацию. Власти францускі держали ся неутрально.

Льондон 2 вересня. Наспіла тут вість, що анґлїйский вітриловець „Амазон“ розбив ся коло побережа Валїї і 26 осіб утопило ся.

Константинополь 2 вересня. Против бувшого шефа інтендантури мінїстерства війни і мінїстра маринарки розведено слїдство о спроневірене.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 1 вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·70	до	10·90
Жито	8·50	до	8·70
Овес	6·70	до	6·90
Ячмінь пашний	7·—	до	7·30
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	75·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).